

Εἶεν δὴ, φάναι· εἴ ἐν ἔστιν, ἄλλο τι οὐκ ἂν εἶη πολλά τὸ ἐν; — Πῶς γὰρ ἂν; — Οὔτε ἄρα μέρος αὐτοῦ οὔτε ὄλον αὐτὸ δεῖ εἶναι. — Τί δὴ; — Τὸ μέρος που μέρος ὄλου ἔστιν. — Ναί. — Τί δὲ τὸ ὄλον; οὐχὶ οὐδ' ἂν μέρος μηδὲν ἀπὴ ὄλον ἂν εἶη; — Πάνυ γε. — Ἀμφοτέρως ἄρα τὸ ἐν ἐκ μερῶν ἂν εἶη, ὄλον τε ὄν καὶ μέρη ἔχον. — Ἀνάγκη. — Ἀμφοτέρως ἂν ἄρα οὕτως τὸ ἐν πολλά εἶη d ἄλλ' οὐχ ἐν. — Ἀληθῆ. — Δεῖ δέ γε μὴ πολλά ἀλλ' ἐν αὐτὸ εἶναι. — Δεῖ. — Οὔτ' ἄρα ὄλον ἔσται οὔτε μέρη ἔξει, εἴ ἐν ἔσται τὸ ἐν. — Οὐ γάρ.

Οὐκοῦν εἴ μηδὲν ἔχει μέρος, οὔτ' ἂν ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχοι· μέρη γὰρ ἂν ἤδη αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα εἶη. — Ὅρθως. — Καὶ μὴν τελευτὴ γε καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκάστου. — Πῶς δ' οὐ; — Ἀπειρον ἄρα τὸ ἐν, εἴ μήτε ἀρχὴν μήτε τελευτὴν ἔχει. — Ἀπειρον. — Καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα· οὔτε γὰρ στρογγύλου οὔτε εὐθέος μετέχει. — e Πῶς; — Στρογγύλον γέ πού ἐστι τοῦτο οὐδ' ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῆ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. — Ναί. — Καὶ μὴν εὐθύ γε, οὐδ' ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἔσχατοιν ἐπίπροσθεν ᾖ. — Οὕτως. — Οὐκοῦν μέρη ἂν ἔχοι τὸ ἐν καὶ πολλά ἂν εἶη, εἴτε εὐθέος σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχοι. — Πάνυ μὲν οὖν. — Οὔτε ἄρα εὐθὺ οὔτε περιφερές ἐστιν, ἐπεὶπερ οὐδὲ μέρη ἔχει. — Ὅρθως. 138 a

Καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν οὐδαμοῦ ἂν εἶη· οὔτε γὰρ ἐν ἄλλῳ οὔτε ἐν ἑαυτῷ εἶη. — Πῶς δὴ; — Ἐν ἄλλῳ μὲν ὄν κύκλῳ που ἂν περιέχοιτο ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἐνείη, καὶ πολλοῦ ἂν αὐτοῦ ἀπτοίτο πολλοῖς· τοῦ δὲ ἐνός τε καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου μὴ μετέχοντος ἀδύνατον πολλαχῆ κύκλῳ ἀπτεσθαι. — Ἀδύνατον. — Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε ἐν